

**Parshat Behalotcha
Trumpets Abound**
Simon Wolf

In this week's Parsha we encounter the Silver Trumpets (חֲצוֹצְרוֹת כֶּסֶף). God instructs Moshe to fashion two silver trumpets whose purpose is to assemble the nation and initiate the journey of the encampment.¹ The Torah then details how the trumpets are to be used in order to facilitate these functions. After this explication, the Parshia closes with a generic description of the more general uses of the Silver Trumpets. "The trumpets shall be blown by the sons of Aharon, the priests; they shall be for you an institution for all time throughout the ages. When you wage war in your land against an aggressor who oppresses you, you shall sound short blasts (וְהִרְעַתֶּם) on the trumpets, so that you may be remembered before God, your Lord, and be delivered from your enemies. And on your joyous occasions, on your festivals and on your new moon days, you shall sound (וּתְקַעְתֶּם) the trumpets over your burnt offerings and your sacrifices. They shall be a reminder (לְזִכְרוֹן) of you before your Lord: I, God, am your Lord."² The Chatzotzrot (חֲצוֹצְרוֹת), trumpets, only appear in the Torah five times; four of which are found here and one mention at the end of Sefer Bamidbar when Pinchas takes them with him into the battle against Midyan.³ In the remainder of Tanach (24x), the Chatzotzrot are found in the context of the Temple and the Kohanim. Contextually, the Chatzotzrot are mentioned here as a precursor to the upcoming travels of the camp. Since they are integral to the initiation of the travel procession,⁴ their usage is discussed in this week's Parsha.

There seem to be two sounds that the Chatzotzrot are harnessed to produce – Tekiya (תְּקִיעָה), a long blast, and Teru'a (תְּרוּעָה), a short blast. The Tekiyot are used to summon the nation or the

leaders⁵ and to celebrate;⁶ the Teru'ot are utilized to cause the camps to journey⁷ or to be remembered by God when there is impending danger.⁸ To summarize, the Tekiyot, as their sound implies, are a triumphant trumpeting and a call to gather and draw close, whereas the Teru'ot, broken staccato sounds, are a call to disperse and be on guard, a sign of anxiety.⁹ This distinction is emblemized by the root of each word; Tekiya derives from the root Taka (תַּקַּע), which means upright and to implant firmly; Teru'a stems from the root Tara (תָּרַע) to be broken and also includes the word Ra'a (רָעָה) which means to break, evil and possibly weak. It would seem from the Torah's description that the trumpets are a dual usage instrument whose purpose is determined by the sound produced – either a Tekiya or a Teru'a.

There is another more familiar trumpet, the Shofar (שׁוֹפָר), which is also mentioned only five times in the Torah; three of the citations are found by Har Sinai and two by the Yovel. With regards to Har Sinai, the Torah simply describes a powerful sound of the Shofar being a part and parcel of the sound and fury of the revelation.¹⁰ On the other hand, concerning the Yovel, the verbs V'ha'a'varta (וְהִעֲבַרְתָּ) and Ta'a'viru (תַּעֲבִירוּ) are used to direct the blowing of the Shofar.¹¹ While in this context the words mean to sound, the Torah here does not utilize the verbs Taka (וּתְקַעְתֶּם) or Tari'u (וְהִרְעַתֶּם), that are found in Behalotcha with regards to the Chatzotzrot, to express the need to trumpet. Rather, it employs the root Avar (עָבַר), to pass through, which in this case will be the person's breath passing through the Shofar, in order to charge them with creating the sound. The verse states that you will sound (שׁוֹפָר תְּרוּעָה) a Shofar Teru'a (וְהִעֲבַרְתָּ) which could be read as you will sound through the Shofar a Teru'a. The difficulty with this interpretation is that the object of the verb "to sound (וְהִעֲבַרְתָּ)" should have been Teru'a and not

¹ עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את המחנות: (במדבר י, ב)
² ובני אהרן הכהנים יתקעו בחצוצרות והיו להם לחקת עולם לדורותיכם: וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצר אתכם והרעתם בחצוצרות ונזכרתם לפני יְהוָה יקוק אֱלֹהֵיכֶם ונושעתם מאיביכם: וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חודשיכם יתקעתם בחצוצרות על עליתיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אֱלֹהֵיכֶם אני יְהוָה יקוק אֱלֹהֵיכֶם: (במדבר י, ח-י)
³ וישלח אתם משה אלף למטה לצבא אתם ואת־פינחס בן־אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש וחצוצרות התרועה בידו: (במדבר יא, ו)
⁴ ויתקעתם תרועה ונסעו המחנות החגים קדמה: ויתקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החגים תימנה תרועה יתקעו למסעיהם: (במדבר יא, ו-ז)
⁵ ויתקעו בהן ונועדו אליך כל־העדה אל־פתיח אהל מועד: ואם־באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל: (במדבר יג, ד-ג) \\ ובהקהיל את־הקהל לתקועו ולא תרועו: (במדבר יז, ז)
⁶ וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חודשיכם יתקעתם בחצוצרות על עליתיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אֱלֹהֵיכֶם אני יְהוָה יקוק אֱלֹהֵיכֶם: (במדבר י, י)
⁷ ויתקעתם תרועה ונסעו המחנות החגים קדמה: ויתקעתם תרועה שנית ונסעו המחנות החגים תימנה תרועה יתקעו למסעיהם: (במדבר יא, ו-ז)
⁸ וכי־תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצר אתכם והרעתם בחצוצרות ונזכרתם לפני יְהוָה יקוק אֱלֹהֵיכֶם ונושעתם מאיביכם: (במדבר י, ט)

⁹ תרועה יתקעו למסעיהם - כבר פירשתי בסדר אמור אל הכהנים (ויקרא כג כד) כי התרועה רמז למדת הדין, כי כן כתוב במסעות (לעיל ט כג) על פי ה' ביד משה, והיא המנוצחת במלחמה, וכתוב (להלן פסוק ט) וכי תבאו מלחמה בארצכם וגו' הרעותם, ועל כן אמר משה (להלן פסוק לה) וינוסו משנאיך מפניך, וכבר פירשתי סוד הפנים בעשרת הדברות (שמות כ ג). וכן תראו כי חומת ירוחו נפלה בתרועה, וכתבי (יהושע ו י) עד יום אמרי לכם הריעו והרעותם, וכתבי (שם פסוק כ) ויריעו העם תרועה גדולה ותפול החומה, ולכך היתה חרם. ובהקהיל את הקהל - ראויים לתקיעה, כי הפשוטה רמז למדת רחמים כי ימינו פשוטה לקבל שבים, על כן יאמר (ובנחה) [בנחה] (להלן פסוק לו) שובה ה' רבבות אלפי ישראל, וכתבי (פסוק י) וביום שמחתכם ובמועדיכם ותקעתם, כי המלחמה לתרועה והמועדים והשמחה לרחמים. ורבותינו (ר"ה לג ב) העתיקו, פשוטה לפניו ופשוטה לאחריה ותרועה באמצע, שלא יקצץ בנטיעות בראש השנה יום הכפורים ועל הקרבן, אבל הכוונה זו לתקיעה וזו לתרועה, והמשכיל יבין: (רמב"ן במדבר י, ז)
¹⁰ והיה ביום השלישי בהיית הבקר והיה קולת וברקים וענן כבד על־ההר וקול שופר חזק מאד יתקד כל־העם אשר במחנה: (שמות יט, ט) \\ והיה קול השופר הולך וחזק מאד משה דבר והאלקים יענו בקול: (שמות יט, ט) \\ וכל־העם ראים את־הקולות ואת־הלפידים ואת קול השופר ואת־ההר עשן וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק: (שמות כ, ט)
¹¹ והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחודש ביום הכפורים תעבירו שופר בכל־ארצכם: (ויקרא כה, ט)

the Shofar.¹² That is because the Shofar is an instrument and not a sound as is evidenced by the use of Kol HaShofar (קול השופר), the sound of the Shofar, in the description of the revelation at Har Sinai. Therefore, it makes more sense to view Shofar Teru'a (שופר תרועה) as a noun phrase meaning either the sound of the shofar or a loud noise. Depending on how one translates this Pasuk will determine how closely related the Shofar is to the Chatzotzrot.¹³ If the demand is to produce a Teru'a with the Shofar then the Shofar and Chatzotzrot are two means by which to create the same sound and are then more likely to be seen in a similar light. Whereas, if one believes that there is no specific demand as to which sound the Shofar makes and there is a separate requirement to produce a Shofar sound, that in all likelihood could be distinct from the sounds of the Hatzotzrot, then it would make sense to differentiate between the two instruments.

Chazal, and the Rishonim following in their footsteps, clearly subscribe to the position that there is heavy overlap between the Shofar and the Chatzotzrot. The Sifrei, quoted by Rashi, indicates that the sequence of Malchiyot, Zichronot and Shofarot, the prayer structure for Rosh Hashana, is embedded in the final verse describing the purpose of the Chatzotzrot. "You shall trumpet the Chatzotzrot, that is the Shofar, 'they shall be a reminder of you before your Lord,' that is Zichron and 'I, God, am your Lord,' that is Malchut..."¹⁴ The Midrash Halacha is clearly conflating the Chatzotzrot with the Shofar¹⁵ and this is likely driven by the linguistic parallels that are found between Rosh Hashana (בחדש השביעי), Yovel (בחדש השביעי),¹⁶ (זכרון תרועה, יום תרועה) and the Chatzotzrot (תרועה),¹⁷ and the Chatzotzrot (ובמועדיכם, והיו לכם לזכרון).² This commingling seems also to be the case with regards to the demand in the previous Pasuk that "When you wage war in your land against an aggressor who oppresses you, you shall sound short blasts on the trumpets..." The word Shofar appears fourteen times in Sefer Yehoshua, all in regards

to the battle to conquer Yericho,¹⁷ and ten times in Sefer Shoftim, all, with the exception of one, in reference to Gidon's battle with Midyan.¹⁸ In the remainder of Tanach, the overwhelming usage of the Shofar is in a military context, all of this appears to be a fulfillment of the demand to trumpet the Chatzotzrot when engaging in battle. This blurring of the distinction between the two instruments seems to be supported by the Gemara's contention that the colloquial meaning of the words Shofar and Chatzotzrot were reversed at the time of the destruction of the Temple.¹⁹ That is more likely to happen if the two are seen as interchangeable.

Not surprisingly, the Mishna is Rosh Hashana states that on Rosh Hashana the blows of the shofar are accompanied by two Chatzotzrot on either side of the Shofar.²⁰ The Shofar sound carries beyond the Chatzotzrot since the Mitzva of the day is the Shofar. Similarly, on fast days, the two trumpeters are in the middle surrounded by the Shofar; the sound of the Chatzotzrot lingers beyond the Shofar because the Mitzva of the day is the Chatzotzrot. While this Mishna once again seems to mesh the Shofar and the Chatzotzrot, there is a subtle difference which is teased out by the Gemara. Rav Papa bar Shmuel thought to institute the practice of the Mishna (Shofar and Chatzotzrot being blown together) in his locale and Rava dissuades him by saying that this practice is reserved only for the Beit HaMikdash. He bases his position on the verse in Tehillim, "with trumpets (בְּחִצְצוֹת) and the blast of the horn (וְקוֹל שׁוֹפָר) call out before God, the king,"²¹ which implies that only when one is before God (in the Temple) does one need both instruments to be blown simultaneously. The Gemara quotes a supporting Braita that suggests that outside of the Mikdash, wherever there is a Shofar, there is no Chatzotzrot and vice versa. Therefore, on Rosh Hashana one would only blow the Shofar and on a fast day one would only trumpet the Chatzotzrot. The Rambam in his commentary on the Mishna explains this phenomenon by suggesting that in

¹² שופר תרועה – מלת תרועה ראו להיות נסמך למלת שופר ולומר תרועת שופר, כי לא תאמר שופר קול רק קול שופר; אמנם מצאנו דומים לזה כמ"ש (בראשית לנפש חיה), ולרבותינו יפרוש כבלתי נסמך, כאלו אמר והעברת שופר והעברת תרועה, עי' ת"כ ותלמוד (הכתב והקבלה ויקרא כה, ט)

¹³ כמו שנסביר זה יותר סביר אבל לא מוכרח
¹⁴ אני ה' אלקיכם למה נאמר לפי שהוא אמר דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה (ויקרא כג כד) אבל מלכות לא שמענו ת"ל ה' אלקי עמו ותרועת מלך בו (במדבר כג כא) זה שופר ומלכות ר' נתן אומר אינו צריך שהרי כבר נאמר ותקעתם בחוצרות הרי שופר והיו לכם לזכרון זה זכרון אני ה' אלקיכם זה מלכות אם כן מה ראו חכמים לומר מלכיות תחילה ואחר כך זכרונות ושפורות אלא המליכה עליך תחילה ואחר כך בקש מלפניו רחמים כדי שתזכרו לו ובמה בשופר של חירות (ספרי עז ורש"י במדבר י, י) מנין שאומרים מלכיות? תניא, רבי אומר: אני ה' אלקיכם ובחדש השביעי - זו מלכות. רבי יוסי בר יהודה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר והיו לכם לזכרון לפני אלקיכם. שאין תלמוד לומר אני ה' אלקיכם, ומה תלמוד לומר אני ה' אלקיכם - זה בנה אב, לכל מקום שנאמר בו זכרונות - יהיו מלכיות עמהן. (ראש השנה לב)

¹⁵ למרות שהשופר לא מוזכר בראש השנה אלא ביובל

¹⁶ דָּבַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שִׁבְתוֹן זִכְרוֹן תְּרֻעָה מִקְרָא קָדֹשׁ: (ויקרא כג, כד) \\\ ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדוש יהיה לכם קל-מלאכת עבודה לא תעשו; יום תרועה יהיה לכם: (במדבר כט, א)

¹⁷ יהושע פרק ו וגם עיין ברמב"ן במדבר י, ז-ט שמקשר בין מלחמת יריחו והתרועה אצל החוצרות: ... וכן תראו כי חומת יריחו נפלה בתרועה, דכתיב (יהושע ו י) עד יום אמרי לכם הריעו והרעותם, וכתיב (שם פסוק כ) ויריעו העם תרועה גדולה ותפול החומה, ולכך היתה חרם...

¹⁸ שופטים ז, ז, והפעם העשירי בספר שופטים ג, כז בקריאת אהוד בן גרא לעם להצטרף עמו במלחמה נגד מואב

¹⁹ דאמר רב חסדא: הני תלת מילי אישתני שמייהו מכי חרב בית המקדש: חוצרתא, שופרא שופרא חוצרתא. למאי נפקא מינה - לשופר של ראש השנה. (שבת לו.)

²⁰ שופר של ראש השנה של יעל, פשוט ופיו מצופה זהב, ושתי חוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחוצרות מקצרות, שמצות היום בשופר. ובעתניות בשל זכרים, כפופין ופיהן מצופה כסף, ושתי חוצרות באמצע. שופר מקצר וחוצרות מאריכות, שמצות היום בחוצרות. שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות. רבי יהודה אומר: בראש השנה תוקעין בשל זכרים, וביובלות בשל יעלים. (ראש השנה כו: משנה ג, ד-ה)

²¹ בְּחִצְצוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי ה' הַמֶּלֶךְ יְיָ: (תהילים צח, ו)

general a public fast day is for difficulties of the congregation and therefore the situation qualifies for Chatzotzrot to be blown as the verse states, "when adversaries attack or troubles befall you (הַצַּר הַצָּר אֶתְכֶם), you should sound the trumpets (וְהִרְעַתֶּם בְּחֻצְרוֹת)..."²² While the Rambam's statement is true, it still does not explain why throughout Tanach the Shofar is blown in military confrontations which are also mentioned in that same verse with regards to the Chatzotzrot. In the end, how does one explain the choice of instrument for the trumpeting (Shofar or Chatzotzrot) and why in the Mikdash are they allowed to be sounded in unison?

In order to better understand the distinction between these instruments, one needs to take a deeper look at what fundamentally differentiates them. The most striking difference between them is their construction. The Shofar is the product of natural growth, the hollow horn of an animal, whereas the Chatzotzrot are man-made, forged from precious metals. In addition, the Torah requires the Kohanim to sound the Chatzotzrot while the Shofar just generically requires, without stipulating who the blower is, one to pass air through it to generate a sound.

Based on these distinctions one could suggest that the Shofar represents a natural sound, a base cry; it is sound bursting forth, spirituality breaking free of its earthly limitations. A deep, unfettered sound that is not encumbered by the sophistication of man or the limits of the spoken word. Therefore, the Shofar is associated with freedom (יובל), the shedding of one's physicality (הר סיני) and reconnecting with God by breaking down one's façade and returning to one's state of natural purity (ראש השנה). It is a call for God's voice to be disseminated and heard through natural means and for God's presence to be felt. That is why the verbs used to describe the sounding of the Shofar are V'ha'a'varta (וְהִעֲבַרְתָּ) and Ta'a'viru (תַּעֲבִירוּ). One is not blowing the Shofar, but rather they are amplifying and passing-on God's revelation.

So then who blows the Shofar? The Sifrei has a shocking answer to this question. "The Shofar is an instrument of freedom for it says in Ishayahu, 'And on that day, a great ram's horn shall be sounded (וַיִּתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל); and those lost in the land of Assyria and those cast away in the land of Egypt shall come and worship God on the holy mountain in Yerushalayim,'²³ but I still do not know who will blow the Shofar, that is learnt from the verse in Zecharya, 'And God will manifest Himself to them, And His arrows shall shoot like lightning; My God, the Lord, shall sound the ram's horn and advance in a southern tempest'²⁴..."²⁵ According to the Sifrei, God is blowing the Shofar! The evidence of this is found in the thrice daily Shemonei Esrei, where one prays that "God should sound the great Shofar for our freedom and gather in the exiles (תקע בשופר גדול) (לחירותנו)...". Well, if man is sounding the shofar, then how is God blowing the Shofar? The truth is that God is found in each individual and that is what is meant when it says about the creation of man, "And God blew a breath of life into his nostrils... (וַיִּפַּח בְּאַפָיו נְשֵׁמַת חַיִּים)."²⁶ The Zohar is often quoted as saying, "the One who blew, blew of himself (מֵאֵן דִּנְפַח מִדִּילֵיהּ נֶפֶח),"²⁷ meaning that there is a piece of God in every individual (הנשמה). When man blows the natural Shofar, as if with a primal cry, then it is that piece of man that belongs to God that is returning through the Shofar and it is as if God is sounding the Shofar.

On the other hand, the Chatzotzrot symbolize a sophisticated sound, a man made creation; it is man's influence over the natural world. Man can elevate the physical to the spiritual realm or, Chas V'Shalom, degrade and defile that which is Godly and pure. The sound emanating from this man-made creation is an action and an initiative by man. It is not a return to a former state or a release from temporal bounds, but rather man utilizing his unique capabilities to do more with the raw materials he has been given.²⁸

That is why in the case of the conquest of Yericho, the Shofar was sounded. It is an indication that the presence of God²⁹ is there leading the battle

²² סדר זה לא היה אלא במקדש שנל בחצוצרות וקול שופר הרעיו לפני המלך ה'. אבל שלא במקדש אין תוקעין בראש השנה אלא בשופר בלבד. ואין תוקעין בתעניות אלא בחצוצרות לפי שאין תענית אלא בצרת צבור, והרי אמר ה' על הצר הצורר אתכם והרעותם בחצוצרות. (רמב"ם פירוש המשניות ג,ג)
²³ וְהִיָּהוּ בְיוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וְבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לִיקְנֹק בְּהַר הַקָּדֵשׁ בִּירוּשָׁלַם: (ישעיהו כז, יג)
²⁴ וַיִּקְנֹק עֲלֵיהֶם וַרְאֵה וַיֵּצֵא כִבְרֵק חֲצוֹ וְאֲדָנִי יִקְנֹק בְּשׁוֹפָר יִתְקַע וְהִלַּךְ בְּסַעֲרוֹת תִּימָן: (זכריה ט, ד)
²⁵ ...ובמה בשופר של חירות ואין שופר אלא של חירות שנאמר והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול (ישעיהו כז, יג) אבל איני יודע מי תוקעו ת"ל וה' אלקים בשופר יתקע (זכריה ט, ד) ועדין אין אנו יודעים מהיכן התקיעה יוצאה זה שנאמר קול שאון מעיר וקול מהיכל קול ה' משלם גמול לאויביו (ישעיהו י, טו) (ספרי טז)

²⁶ וַיִּצְרֹף יִקְנֹק אֱלֹקִים אֶת־הָאָדָם עֶפְרָיִם מִן־הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָיו נְשֵׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה: (בראשית ב, ז)
²⁷ לא נמצאת ציטוט זה בהרהר למרות שגם בעל התניא והנפש החיים מצטטים אותו. זה כן נמצא בספר הקנה וגם דברים דומים נמצאים בפירושו הרמב"ן על התורה (צריך לבדוק יותר לעומק)
²⁸ ונמצא שיש לנו יהדות טבעית ויהדות טכנית, היהדות הטבעית מובעת היא בתקיעת השופר הכלי הטבעי, אמנם היהדות הטכנית היא מובעת בתקיעת החצוצרות כלי המעשה המתוקן במפעלו של האדם, באומנתו הטכנית. (מאמרי הרא"ה השופר והחצוצרות)
²⁹ וַיְהִי כְּבֹא אֶרֶן בְּרִית־יִקְנֹק אֶל־הַמַּחְנֶה וַיִּרְעוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל תְּרוּעָה גְדוֹלָה וַתְּהִי הָאֶרֶץ וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת־קוֹל הַתְּרוּעָה וַיֵּאמְרוּ מָה קוֹל הַתְּרוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּמַחְנֶה הַעֲבָרִים וַיִּדְעוּ כִּי אֶרֶן יִקְנֹק בָּא אֶל־הַמַּחְנֶה: (שמואל א ד, ה-ו)

and a successful outcome is solely dependent on God. As the next Pasuk in Zecharya states that after God blows the Shofar then "the God of Hosts will protect them: He shall devour and conquer them..."³⁰ The circling of the city of Yericho with the Aaron, the blowing of the Shofar and the eventual collapsing of the city walls were a clear sign that God was present leading the battle. To emphasize this, all the booty of the city was dedicated to God (חרם). The sounding of the Shofar as one enters battle is a reminder to annul oneself to God and to wage the war as if they are an extension of God.

On the other hand, the Chatzotzrot are sounded when there is impending danger or war comes to you. The Torah here uses the unusual verb "when war comes to your land (וְכִי-תָבֹאוּ מִלְחָמָה) (בְּאַרְצְכֶם)" rather than the typical phraseology of "when you go out to war (כי תצא למלחמה)." That is because the man-made Chatzotzrot are a call for man to introspect and realize that the current attack or difficulties are a man-made problem. The same sophistication that elevated and forged the silver into Chatzotzrot, when engaged negatively, can also pervert one's natural spiritual purity and as a result precipitate hardship and adversity. That is why the Chatzotzrot are the central feature of public fast days. As the Mishna indicates, the fast days focus is on mending one's ways: "What is the customary procedure for fast days? They move the ark from the Shul to the main city square and place burnt ashes upon the ark, as a sign of mourning. And they also place ashes on the head of the Nasi, [and all the leaders], and each and every member of the community likewise places ashes upon his head. The eldest member of the community says to the congregation statements of reproof: 'Our brothers, it is not stated with regard to the people of Ninveh: "And God saw their sackcloth and their

fasting.'" Rather, "And God saw their deeds that they had turned from their evil ways"³¹ And in the Prophets it says: "And rend your hearts and not your garments, and return to God, your Lord."^{32,33} This teaches that prayer and fasting are insufficient, as one must also repent, amend their ways and look at their actions to see how one can make change to avert the impending perils.

The Beit HaMikdash is the nexus where man's initiative meets the spirituality of God that is manifest in this world. Therefore, it is the only location where the Shofar and the Hatzotzrot can be blown simultaneously; where natural spirituality and purity can be unified with man's sophistication. Even in that context, it is only the Kohanim, who are continuously in service of God, who can generate that unique moment of synthesis. Also, in order not to distort the particular emphasis of that moment, one of the two sounds will extend beyond the other to underscore its accentuation without foregoing the beauty of the fusion of these two sounds and their embedded concepts.

In conclusion, if there is a Shofar Gadol (שופר גדול), which is God's unbounded revelation in the world, there must also be a Shofar Katan (שופר קטן). While we pray and await the Shofar Gadol, it behooves us to listen for, hear and see the Shofar Katan, the small revelations of God's presence. If we take advantage of those small manifestations and combine it with our Chatzotzrot, then in the interim, while we await the great Shofar of redemption, we can create moments that simulate the uniqueness of the Beit Hamikdash where the sound of the Shofar and the Chatzotzrot are heard in unison.

Shabbat Shalom

³⁰ יְקַוֶּה צְבָאוֹת יְגַן עַלְיָהֶם וְאֶלְלוּ וְנִבְשׂוּ אֲבֵי-קָלַע וְשָׁתוּ הַמָּוֶה קְמוּ: וְיִמְלֵאוּ כַּמְזֻרָה קְצוּיֹת מִצִּיּוֹן: (זכריה ט, טו)

³¹ יונה ג, י

³² יואל ב, ג

³³ סדר תעניות כיצד? מוציאים את התיבה לרחובה של עיר ונותנים אפר מקלה על גבי התיבה, ובראש הנשיא, ובראש אב בית דין. וכל אחד ואחד נותן בראשו. הזקן שבהן www.swdaf.com

אומר לפניו דברי כבושין: אחינו! לא נאמר באנשי יונה וירא אלקים את שקם ואת תעניתם, אלא וירא האלקים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה, ובקבלה הוא אומר וקרעו לבבכם ואל בגדיכם. עמדו בתפלה, מורידים לפני התיבה זקן ורגיל ויש לו בנים, וביתו ריקם, כדי שיהא לבו שלם בתפלה. (תענית טו.)